

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 300

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΗΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡ.Θ. ΦΥΛΛΟΥ 3.

Τὰ χρονογράφα δημοσιεύονται ἡ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.
Ἐπιστολαὶ καὶ ἐκδόματα πρὸς τὴν Διοκρίτειον.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 85

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δ. ΜΙΚΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΓΓ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1921

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησι 30. 15 Ἐξωτερικῶς 5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ " 20 " 10
ΑΡΧΙΔΥΤΑΚΤΗΣ: ΒΑΣ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ γυναίκα ἀγαπᾷται ἐν ἀριστερίᾳ

— Εἶναι ὡμορφ., ἀριστεία;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1 Τζογιά

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 38165

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Είμεθα —δυστυχώς— στην εποχή που όλα τα πράγματα γίνονται άπαιδα κι' ο καθένας μας εφρονόηκε ανέλως σε μία θέση, που έλαττωσε ή προέταξε να κατέχει κάποιος άλλος!

Έκείνο όμως που μου κινεί περισσότερο την περιέργειαν και την δικαίαν κατάληξιν είναι η θέσις της γυναίκας στην κοινωνίαν.

Οι άντρες οι «θυγατέρες» της Εύρας, οι άντρες αυτοί πειρασμοί του δυστυχισμένου φύλου μας, εκατήνεσαν τώρα έχθρας, ή πειδ μεγαλειότερα, αλλά και αθεράπευτη αρρώστεια, που λαμβάνει διαστάσεις αντίστοιχες με την έλπίδα του πολιτισμού που μας έφεραν οι άντρες και ο οποίος έβελήθη κακώς ως «αφύλισμα»!

Και έτσι βλέπουμε σήμερα τα κορίτσια μας να παρτάται με τις πλέον προκλητικές τουαλέτες, που μάλιστα καταπονέτως ήλκας ανεπαρκώς κάς γοργάει και καλώς ή κακώς σώματος των, καίτοι αντιστοιχούν όλα τα μέλη των...

Όπου αν σταφίσει, όπου και τυχόν κρατηθή ή ματιά σας, δεν μπορεί παρά να συντηρήση τα κορίτσια μας, που έδω και λίγα χρόνια βουκόλνουνται κλεισμένα στις τάσους, ταίχους και πόλεις της Κυριακής άπειροχρόνιων, να τραβήξουν με δειλάν την κορτίαν του παραθύρου, να καθίσουν σήμερα με τα πόδια τους έπάνω στ' άλλο, μέσα σ' ένα στενό δωμάτιον, «ελαττωσάν», μετωπίδας, αποβάλλοντάς την μοναχιά τή έρση της αλδοράς, αλλά και της κυνικής έστειτοσίας και κατίζοντα, με ύψος μισομέτρου ήμισυ, πελώριο σιγαρότο, από μπροστά των θρηνηνών αυθόδοξων τα καραφάκι, με τα μετεδάκια ή κοινά άλλο παρημερησμένα ποτό!

Όχι τότε κύριοι! Σεξ που άνεχεσθε αυτήν την κατάσταση και υποθαλάσσει την νεαρά νταμίζουσαν από τέλειον έκφυλισμόν της, δια της εκπαίδευσως των γυναικών της και των παραλογισμών αξιώσεών της και που δεν φτάνει από δικαία άναγκήν της, όταν άκούει με μιλία με φωνήν βαρύνονταν και να λήθ διαφέρει άσμενης φράσεως, διηγομένης πως μόλις προ λεπτόν «εβαρ υσε» μερικώς άμυελως στείχοντες, κυνικής ή δέν έυρο, και ή έρω ή άλλο, και πως τα γέλια της, μόλις άφηναν τό μυκητολόγιον με τον αίσθημα και ή φωνή της φρεσύνοντο σε άλλους κώιδους όντο-ρεντοφ», και μεν της τολμής του χιούμους έλεν να παρνούντα άνα τα πάντα νηματογραφική, ή πότε μου αν διαφέρη ή νέα αυτή από τους χαϊσσοπόδας των κατάντην κ' έκείνων που ταίχονται στες φυλακές! Διάρρη! όσο και κανείς να μην είναι όπισθοδρομικός, όσο και να θέλη την κοινωνική πρόοδο της γυναικός, όσο και να χαιρείται διά την ελπίδα της μέσας στείρας δημοσίας και ίουσιτικής κλάσεως, δέν τολμά ποτέ να ελπί πως αυτός είναι πολιτισμός, δέν μπορεί ποτέ να παραδεχθή την έκρηξη αυτής κατάρσεως που έδημιουργήσαν οι καλοί στήσοροι του βίου μας, όταν άναλοσθή ποτέ τον «α σι κ λ ή ν» αυτόν θά τον φορτωθή στην πλάτη του αίσθημα το παιδί μας, το όποιον θάμα της πιστής αγάπης του, δέν θα μπορή ποτέ να άνεχεται τέτ διαφοράς: πράξεις της...

Η γυναίκα, δέν είναι όλολογος δια της πράξης της και τό βάρος του όντολόγου της, τίπτεν σ' έμάς. Κατά αντίθεσιν ήμεν ποί όδομεν λόγον κατέ μέγα στην «κοινωνική ημερομηνία», έχομεν υποχρέωσιν, όφειλόμεν, χάρην της: καθαριότητος του μετώπου μας, και της άναφύσεως έπαινου του των γυναικών στήν κοινωνία, προεχόντων, να έκπληρώμεν άγνότητας την τελείαν διαπαιδαγωγίαν των κοριτσιών μας, όπως καταστήσομεν αυτά περιήρητες στήν και θαυμαστές μητέρες και ες αυτό πρέπει να τείνομεν οι φεμινιστικοί όργανισμοί, οι όποιοι σήμερα, μονάχα διαλέξας μάζ κάποιον προς ένίσχυσιν του ταμείου των και κοσμικήν επίδειξιν των διαφόρων μεγαλοσχημων κυριών, όλως να προτίθωντο τό παραμικρότερο στην άκριβή έπαρσην έκείνων που από του βήματος εξαγγέλλουν και την βελτίωσιν της...

Δέν πιστεύομεν να παρατήρησιν τόσον ό φεμινισμός έδω, όσος να είναι άσκατος οι πράξεις των κοριτσιών του συμμοί που περιγράφωμεν άνω πάντο. Γιατί τότε: «οδοι και άλλοιόνοιν!» Έξοπαντες έδω στήν τάσαν αυτόν τον άγωνή ή τω ή είναι μία διαρκής πορεία ήμεν και άναίτη φρενοκομείον ή κοινωνία. Και δέν μάνη πλέον τίποτε άλλο παρά να παρηγορηώμεν τα πανταλόνια μας ες τας θαυμασίας αυτές ύπαυσις του παρηγορητικού σπλάματος, με την διαφοράν ότι κατ' ούδέν λόγον θα δεχθώμεν τό δικά των...

Θα προτιμήσωμεν να ήβλωμεν ες τας πλατείας «άσπερα άσπλάς», ίσως, μήπως έτι... τός άναγκασμένον να γυρίσωσιν στήν πόρτα και να μη άποσταλίσωμεν να αποβάλλουν στήν κατόφθινον του σπητιού!...

—Άγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

—Αγιοι! Όλα τα πράγματα άνάπαυθ θά γίνονται στην χώραν αυτήν του Περγιάδους αλλά και του Άριστοφάνους άπόρη... Τ.Ε.Χ.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ
© ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ

Εξοις περιεστέρη

Άγαπητό μου περιεστέρη από ποδ: Άπό ποδ πετώντας έρχεσαι! Άπό ποδ έρχεσαι πετώντας μέσα στον άνεμο και με τόσα μύρα μουσικολόγες και τόσα μύρα στίλεις.

Ο Άνακρέων μεσείλει, στίχοι στ' Βάβυλλον, τον τύρνανο και τον άρχοντα όλων. Μά πούλησε σαστόν ή Κυβερσία παρ'ότιαν έβαν όντο μικρό. Κι' έγω άσπρησώ τον Άνακρέοντα. Και τώρα βλέπεις; πηγαίνω σ' έκείνο γράμματά του, με την ύπόθεσιν πως θα μιλώ ή ελαττωθή. Μά έγω, κι' αν δ' έμελεσθώσας, σκληρά θα μείνω κοντά του. Τι να πετάω έγω σ'ό βουνά και σ'α χαράματα και να καθίσωμαι σ'α δέντρα, τρώγοντας κά-αγριο; Έδω τσιγάρο φωμά από την χορδή του Άντα κρέοντα. Νά πω μωδ δίνεις άπ' τό κρασί ποδ πίνεις αυτός. Κι' άμα πωδ χορεύω και τόν άρνήτη μου με τό φρεσύνω μου σκεπάζω. Κοντά του ή κισόρα με κοιμίζει. Όλα τα καλά τάχεις. Πηγαίνε.

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

—Παύλωση κι' από την καρακάζα μέκωνες να γενώ, ό άνθρωπα!

ΤΑΚΗ Ε. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

3.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Είχαν ιδή τον κοντοβίλ έκείνον, τον τόσον δά, τον άνθρωπο με τα γράμματα να σάν ψεύτικα, να της λεί, έκει ποδ την πλησίαζε και την κυττούσε κατάματα: «Τι μάτια είν'αυτά, τί μάτια!» και ά-πλώνοντας τό κοντόχοντρο αλλά πολύ μακρό χέρι του, να την τραβή άπ' τό στήθος τόσο δυνατά, π' ένόμισε πως θά της τό ξερξίονε!... Κ' έκείνη έμπεσε της φωνής κ' έζητούσε βοήθεια, αλλά δέν βρισκόταν ψυχή ζωντανή, έκει στην έρημη άκρο-γαλία, με της άδεις βαρκοπλές και την χαλο-σμένη καλνθούλα, να της σπύθι προσιτάς...

Τό κατηλάκι ποδ κάτ' άπ' τό εικονοστάσι έφύττει, έρχετο και σ'αυτή μερικώς παρ'ήγορες άχτίδες, την στιγμή ποδ περίεργη έπέταξε ή μι-κροβία μας τό σκεπασμένο και βρόθι κατό.

Όταν άναψε, μετά, τό φως, έσέκφθη πως κάτ' τέτοιον είχε άκούση τή βραδεία έκείνη στο θέατρο να διγνείται ό κόρης Σάκας, ως περι-στατικό της ζωής του, στο κοντή.

—Καλήτερα! ήλιος φορές καλύτερα, να μη πηγαίνα στο θέατρο, σιγομυθώσε μέσα της.

Έπλανε για μία στιγμή τό βλέμμα της στην κρεμασμένη άπάν' άπ' τό μοιρολόγι της στενόμακρη κορινθίσια π' έπλαιοσε μία άκρο-γαλία της Βενετίας, με την πεταχτή γόνδολα π' έκυλούσε με χάρι στα γαλανά νερά ποδ το φά-ρος ό άχτίδες φωτίσανε τό δρόμο της και ένα-γούσε από μία έσωτερική άνησυχία τή σκέψη της σ'αυτή πρόθεση της συλλογισμούς.

—Και τότε, ίσως δέν θα συμβαίναμε όλα δσα γινήχαν ύστερ' άπ' τό θέατρο.

Και έρχετο όλη της την καταφορά, των τυ-χαίων άνησυχιών, ποδ έστυλίζονταν, έδω και λί-γες ώρες μετ'όσο στο μάτια της, στο τόσο τραγικό έργο ποδ είχε ιδή, γιατί πρώτη φορά πήγαμε στο θέατρο...

Κατόν ήλθε κι' έχοθή κάτ' άπ' τό σκεπά-σμα και έστήλωσε με έκτασι τό μάτια της στη διακόσμηση του θορυβίου φινιρισμένου:

—Παναγία μου! τί όντορο αλίβετα κι'αυτό!

Κι' άθελα έπαρσώθηκε στην κοιλιοπόνη άγκαλιά του Μορφέα με την λάμπα να καίη στο «διαπασών» και να γεμίζη κομπίλα όλο τό μι-κροβίον χέρο της μυρωμένης καμφούρας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μία έρωτική νυχτιά...

Στή Φρεστούδα κι' άκριβός σ' ένα ψηλό σπήρι ποδ χαλατάς του με την πολίχρονη τέλαρα έβλεπε προς τον κόλπο του Φαλήρου, καθό-ταν ή Τασία Χοιντήν, πρώτη εξαδέλφη της Βικτωρίας κι' έκείνη τό βράδυ της Κυριακής, την περιμένα γεμάτη χαρά ποδ θά έρχόταν να παρσώσιν μαζί τό άπόγευμα τ'ον βγαίνοντας καμ-μιά βολτίτσα, ως την πλατεία κι' από κει στην έξέδρα του νέου Φαλήρου.

Η ώρα όμως περνούσε κι' ή εξαδέλφη της δέν φανόταν άκόμη ή ή άνησυχία της κορυφο-νόταν σε βαθμό ποδ να μη την χωρή τό σπήτι.

Έβγαζε τό μεγάλο φάβινο καπέλλο της, έπρεσαν τό μαλλιά της τό φρεσύνσε και τό ξανάβγαζε πάλι για να τό φρεσύνε άλλο σγέδιο. Τό ρολόϊ χτύπησε την μία μετά την άλλη της ώρες, κ' ή εξαδέλφη δέν φανόταν. Δέν ήξερε τί να κάνη.

Όπου, αιλντρία, ένας στυγρός θόρυβος έστά-θηκε ως τή σιδερένια αλυσούρα του σπητιού, με τό έξλινα κάγκλα ποδ περιφράσανε την γεμάτη από λογών-λογιών άνθη, αλλά και τό κονδοβι-λόσφύριον δαμονομένο.

Η Τασία πεί άμέσως τό κοντάκι με την ποδύρα στο λαβρόμνο, άρπάζει με βίαιήν τή βεντάλια και τό τσιγάρι της και τρώει τό σκα-λιά τό διαδρόμου.

Άλλά ή έκκλησίς της κορυφώθηκε την στιγμή ποδ βρόθηκε μπροστά, άνέλειστα, στην πα-δαγωγό της. Δέν μπορούσε να ένοηση πως ή φροϊ-λάιν ήθελε και μάλιστα Κυριακή άπόγευμα ποδ δέν έρχόταν ποτέ της.

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

—Σεξ έδω Έβρες;

κάθε Έρμανός. Με άφέλεια και έτοιμότητα της άπέντησε:

—Μά έστειλε τό μοιά σας να βγούμε έξω μαζί;

—Σας έχασα, αλλά, —έσέκφθη, —έμην ξε-ρετε πολύ άδύνατη. Δέν θά μπορούσα.

Η παιδαγωγός την έκούτταζε με δυσπιστία:

—Μά ελστε βλέπω έτοιμη...

—Ναι, μά έτοιμαζόμουν να γυθώ και να πείσω Σας έχασα...

—Έργω ήλθε, ντέν πειράζει όμως...

—Σας έχασα, και πάλιν, αλλά...δέν θά βγώ...

Και έκείνη έφυγε δυσχεστημένη για την άρνησί της.

Τς!.. Τς!.. Τς! ήλθε πάλι της μαμάς μου και ποδ την έκουβήλανε Κυριακάτικα. Άρκετά την έχομε όλη την 'βδομάδα άπάν' άπ' τό κερά-λι. Αυτό έλατε τώρα να την σόρουν και σήμερα δικά μου. Και έγώρσε με θορά τό μουσικό της άπ' έκει, την ώρα ποδ ή φροϊ-λάιν έλαινε πίσω της την πόρτα.

Μία ιδέα τότε της ήλθε, να βγθ μόνη και να πάη στην πλατεία, ίσως και την ελπίσε.

Άφινε άμέσως παρηγορία και παίνοντας στο τραμ ποδ σπεκόναν, λίγο ποδ κάτω άπ' τό σπήτι της, βρόθηκε μπρός τό θέατρο του Φαλήρου.

Όταν πέρασε μπρός άπ' τό πρώτο καθί-ματα της πλατείας, ποδ ή μουσική πιάναίσε στή μικρή στοργυλή εξέδρα της, άνελέηθη πως δώο νέοι, ό ένας μάλιστα ποδ θρασύτερος άπ' τον άλλο, την παρακολούθουν και την έπι-ραζαν κατά τρόπο πολύ παιδαίστικο.

Έγώρσε και τότε έκτύπησε:

—Ελστε ποδ έλνχλντικί, τούς ελπε κά-ποτε στο θυμά της άπάν.

Άλλ' έκείνοι έπακολούθουν την δουλειά τους. Τότε για να τούς άποφύγη, άνοιξε βήμα κ' άνακατέθηκε με' τον κόσμο π' άνεβωκατέ-βαινε. Για μία στιγμή, μία φωνή λεπτή την στα-μάτησε άπότομα. Ήταν ή φίλη της ή δανάη ποδ πηγαίνα μαζί στο 'Ψείο.

—Ποδ πάτε δεσποινίς τόσο βίσιςκί;

—Α! έσύ σ'α δανάη...

—Βρήκες την εξαδέλφη σου ποδ σε έζητούσε;

—Μπάρβη της! Είναι έδω; Και μ' έβανε να την περιμένο ως τό τώρα σπήτι μου. Όμοιος τρόπος μά την άλήθεια!

Δέν είχε τελειώσει και ένα χεράκι λεπτό την έσπριζε άπ' τή μέση. Έγώρσε έφηνάσμένη και βλέποντας την, άρχισε να της παραπονείται.

—Τά συγγρητήριά μου! Όμοιος κείνος, δέν καν' έσύ ό κόσμος κυρία μου, Όταν δίδει τό λόγο του νομίζω πως...

—Καλή ήμνη, τό ήθελε. Θάρρα πως δέν είναι κανένα έρωτική καθόλουστος αυτό... Τι ήθελες να κάρω καίρι μου ένώ άφού ή μαμά, μάς πήρε και βρήκαμε τάρω καίρι...

—Και δέν πεταγώσιντά άπ' τό σπήτι...

—Τ' άφήνωμε τώ' αυτό. Έλα δά. Τόν έ-δες τόν Φάνη, έπήγαμε με δυο κορίτσια τή άσχημα ποδ ήσαν —δε μου!— και με τή Μηνή στην μικρή εξέδρα. Μάλιστα ή μία κρατούσε μπρά-τσο τό Βασίλκη, τό σπητιό της...

—Τόν εξαδέλφά μου; Έγώρσε με κάποια ταραχή ή Βικτωρία;

—Ναι, ναι... Τί κανείς καμμένη και σ' έτοι. Έχει γούστο να τον άναπεί... αλλά δέντα πιστέω. Άδώς είναι σιχαλό... Νάλας για τόν Νώντα, μάλιστα. Άκού να ιδής... Στο δρόμο με παρακολούθουν ένας νέος, έξωμυθιστός του ναυτικού και τό γαλανά μάτια του, τό σάν νι-σταγμένα, είχαν ρυθμίστη άπάν μου. Ηδός κι' έκατο άπάνταί μας, κοντά στην θέα την 'Ιση-νι, και με κυττούσε, με κυττούσε, σάν κάτ' να μου γόρουν... Άλλά μετά ποδ βρήκαί από τό τραμ, δέν έλασε.

—Κ' έμένα... κ' έμένα, δώο με τό γαλάκτι, με πήραν τό κοντάκι μου και δέν με άφήναν σ' ήσυχία. Μά δέν έλασε καιρό και τούς έβλεπα σ'ή θέσι τους... Νά, νά

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΕΗ

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Τι νόμιμος βρε μέλωση, σάν παπάρουνα
μάνικη, και σαμπύρα,
έτσι ή ζωή είναι όλο φρόνα;
Κι' αντέταξες οδ Παρμενίδου μου,
ανθρακίτες τόν βίον διαγορμένους και άνοδόνους
και σάν Νικηβίνος
μυο σμύλα; περί διαγορμένων
Κι' όλο ζήνεις τοιο καρό και χαράβλατο
και άπολλούς τραυματισμέσ
είπα σκαμνός.
Μαζέ και δέν γουστάρω λέε, οέ σκαμνός
και γω, γαστ, το μπακλαρά σου
ποδ δέν άφινεις το χαβί σου
και δέν οέ φράνεις φουά, θέλεις ντουμπλέδες
για τα τεκνογονήσουρα μπαμπίδες...

Και γω χαμνός δέλω τα ξυνά
και τάραντα και τα σετάνια
για όλα μου τα χρόνια
μάστρεφ μέλιζοντό μου πρόμμα
ποδς κουματάρει κάρια
κι' άντικλάδι
για πός βρε κακομοιρούνη
πώς τρώε, χωρίς διμούτσουνη
ή μνάς και θές σάν τόν νεανόη
το δικαιο Άρσιτσόη
χωρίς στραπάτσα, κι' άλφα μι
νά φέρνω βόλτα το φουά...
Γι' ας λοιπός τι γίνεται οέ προ-
[συν] ταροφίρε

ποδ και παίζε τα ροδχα
κι' όλο γυνή στη χαμρη
γορβίτες και λυγίτσες
και κήρεσαι και ξύνεσαι.
Είμαι σέξτε, γαστ, δέν λίσω οδ
μωρή κακομοιρούνη κόχη
άλλα δέν είμαι ποντικός να μπαίνα
και να βγαίνα...
όλο οέ τρώε... Τ' είπες...
Γι' ας σκαμνίστε λίσω τα παδη σου
και φέρνω οέ Ισοζήγιο
την πάρε διαζύγιο.

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ

Πω, ωω, ωω τι ρεζιλίκια!...

Απόστολ Κυράς Βαγγελίας και Κυράς Σαρμάτας
(αποσπασμα από... άκρον έχειρδισιον).

Κυρά Βαγγελία. — Πω, πω, κυρά Σαρμάτα μου,
έχάλασεν ή πλάση
που ντυνεται πιά κανείς
το ναυ του να τόν χόση

Βλέπεις σπαρτό να ρίχνονται
άγριος στής κρεάδες
—κι' οί κοριοί... τρών σαγωνιές
από της καμμάδες

Μαζέ. — Πω, πω, τι ρεζιλίκια
έχω γω, μορε παιδιό,
πω, πω, τι μακαριλίκια
μα δέν βγάζει τσιρουδιά!

Κυρά Σαρμάτα (εμπιστευτικώς).
Είδα προχθές μια γούστημη
και ζηλευτή κυρία
—στο σαθι κάποιον έμπασα
χωρίς άγορασία.
Με χόδια σκό σαλόνι της
έκλειώθηκαν τρεχάται,
αί απέ ληρική γλυστήρησαν
κι' άπένω στο κρε...

Μαζέ. — Πω, πω, πω τι ρεζιλίκια!... κ.λ.π.

III

Κυρά Βαγγελία. — Έγω, που λές, γειτόνισσα,
κουταμπολίστα δέν κάνω,
μα βλίσω κατι πράγματα
που τα μνάει μου χάνω.

Προχθές είδα το μάγκρα
με τη δουλάρα έτοδτη,
που στο σιενό, σιά σκαταίνι,
τή; έτρεβε το μπου...

Μαζέ. — Πω, πω, πω τι ρεζιλίκια κ.λ.π.
Παζ Ίμδδιος

ΕΞΕΡΧΩΜΑΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΑΚΙ

Στο Φαλέρ και στα Πατήσια
με κυκλόνουν σάν μέλωση
τα καρίτσια τα όρατα
κι' ή παρτα
Και μες λένε καίτε κένο,
καίτε τούτο πονταί φρε,
καίτε έρε όργανοπαίκτη
άπομαίκτη!
Κι' άρχινώ ο φουκαριάρης
όσαν γάτος παχυνέδρης
μ' ίνα... τάρτο να τρέ παίζω
το Μελιτζό...

Με στοός έρεμος
[που γυρίζω
κι' όλο παίζω
και σφυρίζω
τρών μόνο με
[τα μάτια
τά... κορμάτια!..

Και πταός έρε-
[μους όπου πάζω
όπου δά την
[αγαπώ
κι' όμως πέρνει
[την καρδιά της
...Μενιδιστή!..

Ο ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΗΣ
ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΜΟΝΟΚΟΝΑΤΛΙΕΣ

Φροδο ξυνά όσαν το μενατρίνιον
από έκείνα ποδ παράγει το Άγγρίνιον
και πομάτος καλός είνε το Ρήνιον
άπου λαμποκοπά όσαν ρουμπίνιον
ποδ τόν σοφό Σακράτη και τόν Πλήνιον
μποροφώ το ήλεκτρίση το ταχάινιον
πάντα την αν... το... καριόρινιον
όπου με μια φουνολάει καριόρινιον
μοδ τραγουδά συχνά, τραγουδά κρήνιον.
Όταν μαθαίνας πός στο Άιδίνιον
με στέλλουν ως στρατιώτην άρηδισιον
στην Παναγία άρχινώ λοιπόν την Τήνιον
χουσών να τάζω νίκελ, κι' άλουμίνιον
για να μη ξεκαλήσω απ' το Φρόνιον
όπου μαζί της είς το Πανελλήνιον
πίνω κρασί και οίνον Σαντορίνιον,
και τακτικό έπει στο Κερατίνιον
όπου απ' το μπαίν-μίζ μας το πηδίνιον
άνόβουμε κι' οί δύο σάν καρίνιον
και άρχινώ έκείνα το χαμνίνιον
να μου ζητά φουά από... λουμίνιον
και όπος πίσω απ' το... παρασκήνιον
άρχίζω το λοιπόν απ' το... επίνιον...
χωρίς ψιλή να δώσω και φουρίνιον
να φράσω είς το κέντρον το... σπαρήνιον

Α' ΑΝΗΛΙΟΣ

«δηλαδή και τέλος πάντων»

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

Είνε παταγή κι' άφράτη
κι' είς άγκάλας τών μπαμπάντων
έξοχα... δίδει έγουν...
—Αη! έδης και τέλος πάντων;

Κέπνο έρεδου παρτ' ή εόλτα
είς τα χέρια δώ γινάντων
οί όποιοι την έαπλήνουν...
—Αη! έδης και τέλος πάντων;

Απ' το σπάρτο το τώος
τών λουριών και των λινάτων
αίμα σιάζει ή κακορούρα...
—Αη! έδης και τέλος πάντων;

Και όραδωθ από τότε
απ' τη νόχη των συμδάντων
άλλοτε να μη ζητήση...
—Αη! έδης και τέλος πάντων;

Αλλ' αόδης την έλαχ μέρα
όδο φίλων μεταδίδων,
σπύτι της, τοός άγκάλας
—Αη! έδης και τέλος πάντων! Ο ΑΗΛΑΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΔΙΕΣ

Ο ΗΛΙΑΣ

Τώρα που μ' έφινεαν στρατιώτη
και το καζάνι με προοιμένει
επίς ο νοός μου με την πρώτη
δέν χάνει, κι' οδία... άποφ-
[ταίνε!]

Στο Ζάπτιοχός ποδ' ή... τόσο άν-
[θρακός]
κάποια ντατά καλοθερμίνη
μοδρε και μοσπετα το κατάσι
Κι' ατήν ή τοός μου την... άπο-
[φταίνε!]

—Βίεβια...

Το οκάς χόδε απ' την στρατάνα
απ' άγκάλας να γλυτώσω...
Δέ γλύνω... γωνίζω μια γερώνια
ποδρε... θάμω! να την... άπα-
[φταίνε!]

Βρε τίκακό 'επιδοτόν' έχωπάθει
όσο γυρνά στην πόλη, όλο και μοδάλνω
λιντομαι μόνο π' ή... Πίλεις μου έχάδη
γιατι μονόχος δέν μπορώ... άποφταίνω!
—Βίεβια!

Έμεινος έέρει τα μυστήρια, στην πλάσι
και το καζάνι εύνε στο ξεδιαλύνει
να μη μπορή κανένας τούς να αί γελήση
μ' ούτε στο ναυ σου τίποτε να... μένη!..

Σηγ' για τα γουρουνία σιά οραγέτα
είναι άνοκάλλω, σοβ λίσω, αυτό το ζών,
κι' όγτας βουλώση απ' το φαί για εύνολία
τούς τα βράζουμε απ' ήκα με... τυρμπουσαν!
—Βίεβια.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΡΑΚΙ

Η ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΤΟΥΜΠΕΣ!

Σαγή για δέσιμο και γιά... Έπιθεώρησι!...
(Η σαγή παρσιζή σύντηρον... ακόνη).
Κομπέρ (μπαίνας). — Τι όραία ποδ είναι ή
όδός... Παρσιζών!... (Μπαίνας τότε μια γυναίκα
και άρχίζει ή... Έπιθεώρησις).
Κομπέρ. — Ποία είσαι σέ;
Γυναίκα. — Δέ με έρεεις; Είμ' έκείνη ποδ...
κάνω τουμπες!
Κομπέρ. — Τουμπες;
Γυναίκα. — Ναι, αν δέν κάνης τουμπες, δέν
καταφέρνεις τίποτε σήμερα!..
Κομπέρ. — Δέν καταλαβαίνας.
Γυναίκα. — Άκουσα και θά καταλάβης.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γυν' Όταν ή καμμάμικροβλα
με κονιάλατο φουστάνι
ντά ή φταγή καρδιά σου
άρχινώ εύνε να κινή...
Κομπέρ. — Τι να κινή;
Γ. — Τουμπες, τουμπες, τουμπες
Κομπ. — Ναι, ναι, έρεεις δέχρη.

II

Γ. — Κι' άντην έρεσημοναχίτης
καμμά φουτα παρσιζών,
το πτωό σου πορτοφολί
απτε κίνει στην άερα...
Κομπ. — Τι; τίς γιά πός μου...
Γυναίκα. — Τουμπες, τουμπες, και πάλι τώος!

Κομπέρ. — Μωρε σάν καλό τα λέε, Την έχω
πάλει ο δολιός.

III

Γυναίκα. — Ένι μπλεζός καμμά χήρα,
κάν' άφροδισιό καμμάτι,
μώλες όπ' ή άπορονημένω
του καζάνος σου κοσβάτι...
Κομπέρ. — Ού, ού... έρω τί να κινή! Τουμπ-
ες, τουμπες, κι' άκουσε τουμπες και τα ξημερώ-
ατα τουμπες, και άπριν ο ήλιος βγή... τουμπες
και διαρκές τουμπες...

Αναλίσταται οί δύο τώος, φιλιόβεται, τώος
δάει και... κάρως τουμπες! Ο πόμος ένδοξισσών
με γυροκοπώ και... τουμπάται. Το έρω... πάλι
ναι τουμπες και ή αλάλα πέφτει γλήγορα... σιά κε-
φάλη των όντων.
Μαζέ Ίμδδιος

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

